

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

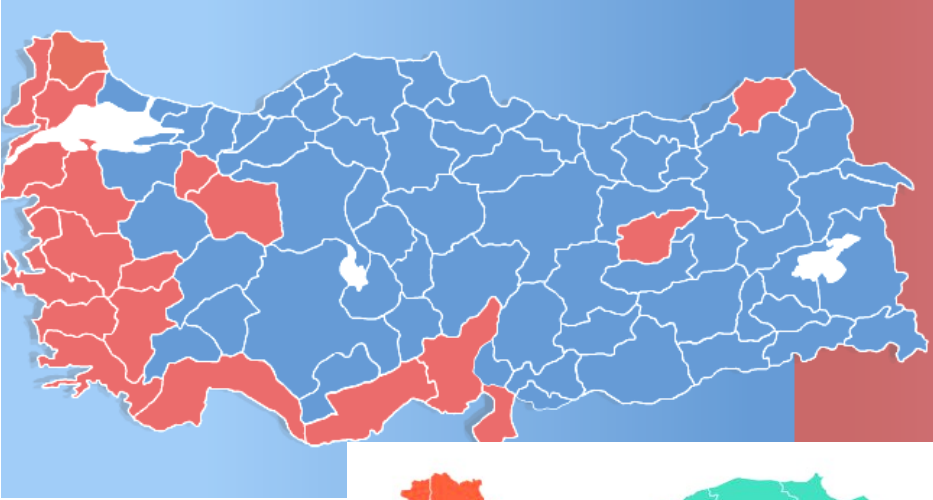
05 Mayıs 2017

Sayı: 227

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Yeniden “birlik, mücadele ve dayanışma” zamanı!

2010
Referandumu

2017
Referandumu

● Evet ● Hayır

Anayasa değişikliği referandumunu bitti ancak tartışması sürüyor; bitecek gibi de görünmüyor. Her seçim, referandum sonrasında, şu veya bu düzeyde itirazlar olur. Hatta geçmişte, oy pusulaları çöpten çıkar, bazı yerlerde oylar sayılır veya yenilendiği olurdu. İlk kez referandum sonrası itiraz ve protesto gösterileri oldu. Çünkü sorun; yönetim sisteminin değiştirmesinin de ötesinde, daha derinlerde.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İşçi sınıfının çoğunlukta olduğu, neredeyse tüm sanayi şehirlerinde ve büyük şehirlerde "hayır" çıkması, sadece değişikliklere değil, Erdoğan'a ve siyasetlerine "hayır" anlamına geliyor. Bunu çok iyi anlayan Erdoğan, hızlı hareket ediyor. AKP milletvekilleri, çevresi ve hükümetle arası daha fazla açılmadan, çıkarları daha fazla zıtlaşmadan, görüşleri farklılaşmadan, partinin ve hükümetin başına geçmek için davrandı.

Erdoğan, başkanlık için MHP'ye söz verdiği için 2019'u, hatta "uyum yasaları" denen değişikliklerin yapılmasını bile beklemek niyetinde değil. Çünkü başta işçi sınıfı olmak üzere tüm kitleleri vuran işsizlik ve hayat pahalılığı, gücü elinde toplamış gibi görünmesine rağmen, iktidarını şiddetle sarsıyor.

Erdoğan'ı ve gelecek planlarını yıpratın, CHP'nin söylediği gibi "tek adam" olması değil, büyük patronlara, KOBİ patronlarına, esnafa, bankacılara dağıttığı ve son olarak köylüye vaat ettiği bunca paraya rağmen, işsizliğe ve pahalılığa çözüm bulamaması. Sadece banka kârları ve otomotiv sektörü patlamaya devam ediyor; onun dışında, hatta inşaat sektöründe bile gerileme önlenemiyor.

Başkanlık sistemi; ekonomik gerilemenin neden olduğu işsizliğin ve zamların çözümü değil. Patronlara para dağıtılması, vergi affı, teşvik pirimleri de söylendiği gibi ne işsizliği azaltacak ne de verilen para üretime gidecek. Ekonomik kriz başladığında Avrupa'da ve ABD'de aynısı yapıldı; sonuçta durum daha kötüye gitti, gidiyor. Krizin bedelini, bizim gibi ülkelere ödetiyor, savaşını da Ortadoğu'da yapıyorlar.

Erdoğan'ın elinde hatta tüm düzenin elinde gidişi durduracak bir çözüm yok. Çünkü bugünkü durum, kapitalist sömürü düzeninin kendisinden kaynaklanıyor; düzen böyle işliyor. Patronlar ve devlet, kârı arttırmak için işçi ücretlerini düşürüyor, az işçiyle çok iş yaptırıyor; üretilenler satılamayınca kriz döngüsüne giden süreç başlıyor. 1999'dan 2002'ye kadar benzeri yaşanmıştı. AKP, bu kriz nedeniyle iktidara geldi, başka bir krizle emekçilerin desteğini yitiriyor, gidiş yolu göründü.

AKP'yi iktidara getiren krizin en çarpıcı hatırası, iflas ettiği için artık işine yaramayacağını haykırarak, başbakan Ecevit'in önünde yazar kasasını fırlatan genç bir esnafı. Bugün esnaf, siyaseten AKP'yi hatta Erdoğan'ı destekler görünüyor ama ekonomik yönden çok öfkeli.

Benzer durum, işçi sınıfı içinde de yaşanıyor. İşçiler, Erdoğan'ın şahsında gidişata "hayır" dedi ama dinleyen yok! Çünkü bu düzen içinde bir çözüm yok. Olsaydı ABD, Avrupa, Rusya çoktan uygulardı.

İşçi sınıfının önünde tek seçeneği var; mücadele etmek. Geçmişte olmaz denileni gerçekleştiren bir çok mücadele yaşandı. Bu mücadeleler, ansızın ya da bir kahraman sayesinde olmadı. İşçiler, fabrikalarında, işyerlerinde, tartıştılar, anlaştılar, yürüdüler, birlik oldular, protesto ettiler, imza verdiler, en sonunda sendikayı ya da sendikacıları beklemeden kendi aralarında örgütlenip mücadeleye giriştiler. Böyle bir şey her zaman mümkün. Tek umut burada, bizim umudumuz bunda. (02.05.2017)

Emekçinin Gündemi

Kıdem tazminatına saldırı hazırlığı!

Referandumun ardından işçi sınıfının önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatına karşı saldırı başladı. Resmi tatil olan 1 Mayıs'ta çalışan işçilerle televizyona çıkıp işçinin sigarasıyla uğraşan Çalışma Bakanı; "kıdem tazminatı fonu konusunda yüzde 70 mutabakat sağlandığı an tasarımı Meclise sunacağız" dedi.

Amaçlarını, gerek hükümet gerek patronların temsilcisi olan TÜSİAD, TİSK, TOBB yöneticileri defalarca açıkladı; "işveren kıdem tazminatı yükünü nasıl karşılayacağına diye işten çıkarmıyor. İşverenimizin kıdem tazminatı yüzünden kabuslar görmesini istemeyiz." Yani işçi çıkarma maliyetini düşürüp, patronların kabusunu işçilerin kabusuna dönüştürmek.

Kıdem tazminatının tarihi

1936 İş Kanunu ile en az 5 yıl çalışan işçiye, her yıl için 15 günlük ücreti tutarında ödenmesiyle kıdem tazminatı ilk kez başladı. 1950'de bu koşul 3 yıla indirildi. 1970'lerdeki mücadeleler sonucunda 1975'te bugünkü halini aldı. Yani işçinin işe başladığı tarihten itibaren, iş sözleşmesinin sona erdiği tarihe kadar geçen her tam yıl için 30 günlük ücret tutarında kıdem tazminatı ödenir. Giydirilmiş ücret esas alındığı için işçiye düzenli olarak sağlanan tüm haklar (ikramiye, sosyal yardım, prim vb.) hesaba dahil edilir. Kıdem tazminatı, işçi işten çıkarıldığı anda, bir defada ödenir ve işçi kabul etmediği sürece taksitle ödeme yapılamaz.

Evet, her iş yılı için bir ücret tazminatının işçiler için ne

kadar önemli olduğunu anlamak zor değil! Patronlar, bu nedenle 1980 askeri darbesinden beri bir yolunu bulup kıdem tazminatını bitirmek istiyorlar.

Kıdem tazminatını yok etme girişimleri

12 Eylül 1980 darbesinin hemen ardından grevler yasaklanmış, sendikal faaliyetler durdurulmuş, mücadeleci sendikacılar ve işçiler işten atılmış ve hatta bazıları cezaevine atılmış. İşte bu ortamda Vehbi Koç, derbecilerin başı Kenan Evren'e mektup yazıp "kıdem tazminatı karşılıkları, kurulacak bir fonda toplanmalı ve kalan kısım özel sektör yatırımları için düşük faiz ile kullanılmalıdır" talebinde bulundu. Ancak devlet, hükümetler ve patronlar, bugüne kadar bu saldırıya cesaret edemedi. Neden? Çünkü hepsi şunu çok iyi biliyor: İşçi sınıfı, 15-16 Haziran 1970'de olduğu gibi sınıf olarak harekete geçip üretimden gelen gücünü kullandığında aciz kalacaklar, işçi sınıfının gücüne karşı hiçbir şey yapamazlar!

AKP iktidara gelince, patronların talebi olan "kıdem tazminatını tasfiyesi" için harekete geçti. 2003'te çıkardığı 4857 sayılı İş Yasası ile kıdem tazminatını fona aktarıp yok etmek istedi. Ancak gelişen tepkiler nedeniyle geri atmak zorunda kaldı. Sonraki AKP iktidarları da bir çok kez farklı girişimlerde bulundu ve her defasında işçi sınıfından gelecek tepkileri hissettiği için mecburen geri adım attı.

2009'da TÜSİAD, TİSK ve TOBB ortak bir metin yayınlayarak kıdem tazminatının kaldırılmasını

gündeme getirdi: "İşçi alma ve çıkarma maliyetlerinin ve bürokratik işlemlerin fazlalığı işverenleri zora sokmakta, esnek çalışma şekillerinin uygulanmasını engellemektedir... Bu itibarla en kısa sürede kıdem tazminatı konusunun gündeme getirilerek, işletmeler üzerindeki yükün hafifletilmesi gerekmektedir."

Patronların esas derdi yukarıdaki satırlarda özetlendi; istedikleri gibi kolayca ve en az maliyetle işçi çıkarmak ve yerine kolayca esnek ve güvencesiz çalışacak işçiler alabilmek; onları diledikleri gibi sömürebilmek ve canları ne zaman isterse kolayca işten atabilmek. Bunun önündeki engellerden biri kıdem tazminatı olduğu için zorla yok edemediklerinden işçileri kurnazlıkla ikna edip amaçlarına varmak istiyorlar. Kıdem tazminatını iyileştirme edebiyatları, ve fona devretme hikayelerinin tek amacı budur!

İşçi sınıfı, sınıf olarak harekete geçmek için gereken bütün hazırlıkları yapıp kesinlikle kıdem tazminatına dokundurulamalı, fon gibi tuzaklara kesinlikle düşmemeli. DİSK bu konuda kesin tavır alıyor, Türk-İş lafta kırmızı çizgisi olduğunu söylüyor, Hak-İş ise bunu bile söylemiyor. Sonuçta sendika yönetimlerinin, düzene maddi ve manevi olarak bağlılıkları ortadayken onlara bel bağlamak doğru değil. İşçiler, sınıf olarak bu işi çok yakından takip edip kıdem tazminatına dokunulduğu anda üretimden gelen güçlerini kullanmak için hazır olmalı. (30.04.17)

Yaşasın 1 Mayıs!

Bugün işçi sınıfı, daha güçlü, eğitilmiş, bilinçli ve iyi koşullarda yaşamak istiyor. Ancak buna karşın sessiz ve hakkını aramıyor.

En güçlü olduğu işyerlerinde işçilerin örgütlü olduğu sendikalar; Türk-İş, Hak-İş, Türk-Metal, sarı sendikalar. DİSK bürokratları dahil hepsi, koltuk sevdasında, hükümet ve patronlarla ortak hareket ediyorlar.

Sendikacılar, işçileri karşı değil, işçi sınıfının çıkarları için birlikte hareket etseler, hükümet her canı istediğinde

kıdem tazminatını gündeme getiremez. İşçi sınıfının “birlik, mücadele ve dayanışma” günü olan 1 Mayıs'ı işçi sınıfına yakışır şekilde kutlanması, işçi sınıfının gücünü göstermesi için üstlerine düşeni yaparlardı.

Bugünkü durum 40 yıl öncesinden çok farklı. 1977 yılının 1 Mayıs'ında, işçi sınıfının ve emekçilerin birliği görülüyordu.

İşçiler, kıdem tazminatının 45 güne çıkarılmasını (şimdi ücret ve 15 güne indirilmesi gündemde) istiyordu; ücrete ek yılda 4

ikramiyenin 6'ya çıkmasını istiyordu; hiç bir işçinin işten çıkarılmamasını istiyordu.

İşçi sınıfı içinde, sınıfın birlik ve beraberliğini sağlayan işçiler vardı. Bugün farklı olan budur; işçilerin kısıtlı hakları bile elinden alınıyor ve işçi sınıfı tepki göstermiyor.

İşçi sınıfının geçmişinden örnek alıp baskıya, haksızlığa, sömürüye dur demek lazım. Bu amaçla birleşip örgütlendiğinde daha güçlü olur ve iktidar, işçi sınıfının parmağının ucundadır. (01.05.2017)

200 bin kamu işçisinin sözleşmesi gecikiyor

Kamuda çalışan yaklaşık 200 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde başlamış görüşmelerinde başlamış olmalıydı. Resmen söylenmese de önce referandum, sonra da kabine değişikliğinin gündeme gelmesiyle görüşmeler ertelendi.

Çalışma Bakanı Müezzinoğlu ile Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ın da katıldığı “Kamu Tolu İş Sözleşmeleri Çerçeve Anlaşma Protokolü” toplantısıyla başlayan TİS sürecinde işçiler için 2017 ve 2018 yılında geçerli olacak ücret zamları ve diğer sosyal haklar belirlenecek.

Türk-İş artık eskisi gibi işçilere danışmadan hükümet ve patronların istekleri doğrultusunda bir toplu sözleşmeyi imza atıp işi bitiremeyeceğini 2015 yılı metal sözleşmelerinde yaşayarak gördü. 5 bin Renault işçisinin topluca Türk-Metal'den istifa etmesini yaşadı.

Türk-İş ve ona bağlı Türk-Metal sarı sendikası, yine patronların hizmetinde olmalarına rağmen artık işçileri aldatmak için daha “çok mücadeleci ve işçi haklarını” savunur numaralar yapıyor. Bu nedenle Türk-İş, 2017 için %18, 2018 yılı için 2017 enflasyonu artı %4 zam isteyecek.

Ek olarak düşük ücretli çalışanların ücretlerinde seyyanen artış talep edeceği söyleniyor. Bu çerçevede hükümete brüt 2.800 TL'nin altında çalışanlar için 300 TL'lik bir iyileştirme isteği sunacakmış.

Türk-İş'in bir talebi de vergi dilimlerinde düzenleme yapılması yönünde. Vergi dilimleri nedeniyle yüz binlerce işçinin sene başında aldığı ücret artışı, ilerleyen aylarda yapılan kesintilerle adeta eriyor.

Görüşmeler geç de olsa başlayacak ama işçiler gerçekten haklarını savunmak isterse Türk-

İş'in güzel sözlerine kaymayıp haklarını, harekete geçerek fiilen savunmalı.

Bunun bir örneğini 12 Eylül darbesinde dondurulan ücretlerini arttırmak için 1989'da kamu işçileri yapmıştı.

Binlerce kamu işçisinin, işyerlerinde, işyerleri dışında, öğle paydosunda, iş çıkışında yaptıkları yürüyüşler sonucunda ücretlere o yıl %100'ün üzerinde zam yapılmıştı.

Bu mücadelelerin etkisiyle ertesini yıl özel sektördeki ücret artışı ise %300 civarında oldu. Böylece işçi sınıfı hem askeri darbenin rövanşını aldı hem de yaşam koşullarını iyileştirdi.

Bugün benzer mücadeleye girişmenin zamanıdır. Aksi taktirde, fiyat artışları, vergi oyunları, ücret zamlarını eritecek. (02.05.17)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

MESS sözleşmesi öncesinde Türk Metal aslan kesildi!

2017 MESS sözleşmesi öncesinde, Bursa'da Renault fabrikasının olduğu Emek semtinde şube açıp ilk kongreyi yaptıran Türk Metal başkanı Kavlak, metal işçilerinin mücadelesine basarak, yuvarlak laflarla göz boyuyor. "Bosch taban olacak dedik. Sözümüzü tuttuk ... bu taban bize yeter mi? Yetmez mi? Ne olması gerektiğine birlikte karar vereceğiz. Önce 8 bölge geniş katılımlı toplantılar düzenleyeceğiz. Sonra beklenti anketi yapacağız. Daha tarafsız olması için anket satın alacağız, dışarıdan bir şirkete yaptıracağız. Orada herkes, eteğindeki taşı dökecek. Açık açık tartışacağız, konuşacağız ama sonunda kol kola çıkacağız. O taslak bizim olacak. O taslak bizim namussuzum olacak" dedi.

Metal işkolu toplu sözleşmeleri, metal işçileri için çok önemli ama sadece metal işçileri için önemli değil! Metal işçileri, işçi sınıfının en örgütlü ve en mücadeleci kesimi olduğundan elde edeceği başarı, bütün işçi sınıfına katkıda bulunacak ve moral verecek.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı, Türk Metal bürokratlarının güzel laflarına kanmayıp metal işçileri, tıpkı Renault işçilerinin yaptığı gibi, tabandan başlayarak kendi örgütlülüklerini oluştururlarsa gerçek zafer elde etme olasılıkları artar. (04.05.17)

Fabrikalar ve işyerleri işçi öğretiyor!

Türkiye'nin de üyesi olduğu Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), işgüvenliğine ilişkin korkunç rakamlar açıkladı.

Dünyada, her gün 6 bin 300 işçi, her yıl 2 milyon 300 işçi çalışırken ölüyor.

Türkiye, bu konuda önemli ilerleme göstererek, son yıllarda ölümlü iş kazalarında Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü sıraya yükseldi!

Oysa 2012 yılında, "son sistem" İş Sağlığı ve Güvenliği kanunu çıktı, hatta bir kaç kez değiştirildi. Elbette patronların isteğine göre hazırlanmıştı ve yine patronların istediği biçimde değiştirildi.

İş kazası, kâr için işçinin ölümüne çalıştırılması demek. İş güvenliği, şimdi olduğu gibi patrona değil, işi yapan, iş için ölen işçiye emanet edilse, durumu değiştirmek mümkün olur.

Zaten bu alanda çalışan meslek örgütlerinin ilk vurgusu da bu yönde: İşçinin örgütlü olması, işgüvenliği uzmanlarının patronlardan maaş almayıp, patronlardan bağımsız olması.

Aslında tecrübeli işçiler, hangi makinenin, hangi durumun, hangi çalışmanın, hangi maddenin, hangi tehlikeyi yarattığını çok iyi biliyor. İşçilerin karar alma ve uygulama olanakları olsa, ölümlerin ezici çoğunluğu olmaz. Ancak işçiler, ne karar alabiliyor ne de uygulayabiliyor. Her şey patronların çıkarlarına göre yapılıyor. İşte bu nedenle de ölümler sürüyor.

Üretimde işçi denetimi, işçi sınıfı için yaşamsal önemi olan bir taleptir. (04.05.17)

DEDAŞ çiftçinin parasını gaspetti

Devlet, Diyarbakır çiftçisine tarımsal destekleme primi olarak 167 milyon lira ödedi, ancak Dicle Elektrik Dağıtım (DEDAŞ), bankadaki bu paranın 70 milyon lirasına elektrik borcu gerekçesiyle bloke koydu.

DEDAŞ'ın bu uygulaması nedeniyle 4 bin çiftçi mağdur. Diyarbakır ve 14 ilçesinde, arpa, buğday, mısır, pamuk ve yem bitkisi üreten, ancak kendi imkanlarıyla nehir, suni ve tabii göletlerden tarlasını sulayan çiftçiler de, çiftçi kayıt sisteminde 'sulu tarla' görüldüğü gerekçesiyle pirimlerini alamıyor. Oysa gerçekte sadece bir ilçede 167 bin dönüm araziden 90 bin dönümü sulu olarak kayıtlı.

Çiftçiler, barajdan aldıkları suyu pamukta ve mısırdaki dönüm başına 29 lira, buğdayda ise 13.50 lira tuttuğunu söyleyerek "pamukta enerji ile sulama yaparsanız, dönümüne yaklaşık 89 lira ödemek zorundasınız neden 3 katı fazla para verip enerji kullanayım ki?" diyorlar.

DEDAŞ, itiraz eden çiftçileri "belge getirin" diyerek geri gönderiyor. Belge getirenler ise saat tespiti denilerek 20 gün daha bekletiyor.

Dicle Elektrik Dağıtım, 2010 özelleştirilerek 387 milyon dolara İşkaya-Doğu OGG ortaklığına verildi. Patronları, Diyarbakır, Şanlıurfa, Siirt, Mardin, Batman ve Şırnak'ta daha önce elektrik kesintileriyle tanınmıştı. Şimdi de çiftçinin parasına el koymakla gündemde.

(03.05.17)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan, patronlara güvence vermek için acele ediyor!

Erdoğan, yeni sistemin uygulanması için hemen harekete geçti. Mayıs ayı sonunda toplanacak olan AKP kongresini beklemeden, partisine üye olup karar alma süreçlerine doğrudan katılacak. Diğer yünden, artan FETÖ operasyonları, KHK ve kamudan ihraçlar, aynı amacı hedefliyor.

Referandum sonuçları, doğrudan Erdoğan'a "hayır" şeklinde yorumlansa bile AKP için de durumun kötüye gittiğini gösterdi. AKP içinde geleceğini doğrudan Erdoğan'a bağlamış bir kesim olsa da, koltuğunu korumak isteyen siyasetçilerin olduğu da bir gerçek.

İslamcı geçinen, sözde gazeteci, yazar takımında, medyada süren şiddetli kavgalar, herkesin istikbal kaygısına tutuştuğunun göstergesi.

Bu nedenle Erdoğan, hem ülke iktidarında hem de partisinde tek lider olmak için hızlı hareket ediyor.

Siyasi kavgaların arkasında, tüm sistemi zorlayan tabanın; işsizlerin, işini kaybeden esnafın, taşeronların, irili ufaklı patronların zorlaması var. Elbette Suriye'deki savaş, ABD ile Rusya'nın arasında yaşanan sıkışma durumu da var.

Bu ortamda Erdoğan, gerektiğinde KHK'larda olduğu gibi hızla ve etkili karar alma, kararları aynı hızla uygulama olanağı verecek bir sistem oluşturuyor.

Anayasa değişikliği tasarısı meclisten büyük baskıya rağmen çok tartışmalı geçti. Oysa Erdoğan başkanlığındaki

Bakanlar Kurulu 23 OHAL KHK'si yayımlamasına rağmen bunlardan sadece 5'i mecliste görüşülüp onaylandı. Üstelik bu KHK'lar kitleler üzerinde, başkanlık sisteminden çok daha etkili.

Son polis operasyonu sayılmasa bir çırpıda; 99 bin 713 memur ihraç edildi, 33 bin 55 öğretmen memurluktan atıldı. 112 üniversite kapatıldı, 4 bin 811 akademisyen ihraç edildi. Gözaltı süresi önce 30 güne çıkarıldı, sonra 7 güne indirildi. En az 140 bin kişinin pasaportu iptal edildi. Bütün bunları normal yollarla yasa ile yapmak aylar alır, belki de mümkün olmazdı.

375 dernek, 158 medya kuruluşu kapatıldı. 159 gazeteci ve medya çalışanı tutuklandı. 2 bin 380 gazeteci işsiz kaldı. FETÖ'ye ait olduğu düşünülen 35 sağlık kuruluşu, 1.061 öğretim kuruluşu, 800 yurt, 223 kurs etüt merkezi, 129 vakıf, 1.125 dernek, 15 üniversite, 19 sendika kapatıldı.

Demokratik Bölgeler Partili 103 belediyenin 82'sine kayyum atandı. 85 belediye eş başkanı tutuklandı. Belediyelere bağlı 2 bin 22 çalışan ihraç edildi veya işten atıldı. 585 belediye personeli açığa alındı.

Parti kapatmak, AKP tarafından yasalardan çıkarılmıştı ancak KHK ile HDP'nin neredeyse her yöneticisine OHAL koşulları uygulandı. Genel Başkanların da aralarında bulunduğu 12 vekil tutuklandı. Neredeyse her gün bir HDP milletvekili gözaltına alınıp, bırakıldı. 28 HDP il başkanı, 89

ilçe eşbaşkanı, 750 il ve ilçe yöneticisi tutuklandı.

609 şirket TMSF'ye devredildi. KHK ile kapatılan eğitim ve sağlık kuruluşlarını işleten 332 şirket, doğrudan silindi.

OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu, 23 Şubat'a kadar belirlenmesi gerekiyordu. Ancak komisyon kurulmadı.

İşte Erdoğan, daha şimdiden, çoğu polis ve öğretmen 28 kişinin intihar etmesine neden olan OHAL ortamını ve KHK yetkisini, normal uygulama haline getirecek bir sistem oluşturuyor.

Ekonomik ve siyasi sorunlar, savaşın beslediği ümitsizlik ortamı ile baskı altına alınıyor. Ancak bir aşamada, geçmişte olduğu gibi "artık yeter" diyen kitleler; belki emekçiler, belki gençler, sokaklara dökülecek. İsyen dalgası, dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi siyasi iktidarın ötesinde düzenin kendisine yönelebilir.

İşte Erdoğan ve çevresi buna hazırlık yapıyor. Büyük burjuvazi de bu nedenle sessizce, kendi düzeni için çalışan siyasetçilerin, yine kendileri için uğraşmalarını izliyor.

Ancak milyonlarca emekçi harekete geçtiğinde, ne OHAL ne KHK ne de cumhurbaşkanı, bir şey yapabilir. (02.05.17)

Uluslararası Gündem

Venezüella

Muhalefet Maduro'ya karşı seferber oldu

Venezüella'da nisan başından beri sağ muhalefet Chavezci Başkan Nicolas Madura iktidarına karşı yürüyüşler tertipliyor. 22 nisandaki yürüyüş şiddet içermese de, yürüyüşlerin bir çoğunda şiddet olayları yaşandı ve özellikle polisle çatışmalar yaşandı. Nisan ayı başından bu yana 26 kişi öldürüldü.

Chavezcilerin iktidara geldiği 2000 yılından bu yana sağ ve hakim sınıflar, onları devirmek için sürekli uğraştı. Son üç yıldan beri durumun gerçekten kötüleşmesi bu sağ çevreler için bir fırsat.

Petrol fiyatının çökmesinin ardından ülkede kıtlık başladı ve bu da kitleleri feci etkiledi. Ülke üretiminde %25'e varan bir gerileme yaşandı ve IMF'nin verilerine göre, enflasyon %700'e tırmandı. Bunun sonucu olarak kitlelerin, bazı orta sınıf tabakaları dahil, satın alma gücü sıfırlandı. Büyük marketlerde ürün kalmadı ve karaborsa başını alıp gitti.

Petrol geliri yüksek olduğu seyrettiği dönemlerde, Chavez'in geliştirdiği sosyal hizmetleri sürdürmek için rejimin kasalarında yeteri kadar para vardı. Böylece kitlelerin temel ihtiyacı olan gıda, sağlık, eğitim, konut gibi hizmetler karşılanabiliyordu.

Ham petrol fiyatının dibe vurması sonucu durum, felakete dönüştü. Hükümet dış ülkelerdeki varlıklarına el konmasını engellemek için önce mali kuruluşlara olan borcu ödüyor. Diğer yandan dünya pazarında yüksek fiyatla almak

zorunda olduğu temel gıda ve ilacı parası kalmıyor. Oluşan kıtlık nedeniyle kitleler, fırsat yakalayabilmek için sürekli arayış içerisinde ve kuyruklar oluşuyor.

Artık gıda ve yiyecek ürünleri ordunun denetimine geçti ve böylece ordu bazı karaborsa uygulamalarına hakim olduğu için çıkarlarını koruyabiliyor ve rejimi desteklemeye devam ediyor.

Aralık 2015 seçimlerinde sağ, mecliste çoğunluğu aldı. O tarihten beri sürekli iktidara karşı çıkıyor. 30 marttan bu yana yüksek yargı, meclisin yetkilerini iptal edip kendisi sahiplendi. 7 nisanda iktidar, sağın en önde gelen adayı ve 2013 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde muhalefet adayı olan avukat H.Capriles, Miranda eyaletindeki kötü yönetimden dolayı, 15 yıl seçime katılmama cezası verdi.

Uygulanan bu iki ceza kararı muhalefeti susturmadığı gibi, tam aksine alevlendirdi ve son haftalardaki kitlesel yürüyüşlere yol açtı.

Sağcı muhalefet, Chavezcilerin alt yapı yatırımlarını ve üretimi geliştirmedikleri eleştirilerini yaparak, art niyetli bir şekilde, yoksul kitleleri kedine çekmeye çalışıyor.

Chavez ve Maduro'nun ekonomiyi canlandırmadığı, farklı üretim alanlarını geliştirmede ve zengin petrol kaynaklarından gelen önemli gelirle sınırlı kaldıkları bir gerçek.

Bunların sonucu olarak Venezüella, tıpkı diğer tek

hammadde gelirine bağlı ülkeler gibi, emperyalist ülkelerin bağımlılığı altında. Bu eleştirileri yapan sağ muhalefet, hatta sol muhalefet art niyetli. Çünkü önceden onlar da sıra ile iktidarda bulundular ve onlar da bu söylediklerinin hiç birini yapmayıp petrol geliriyle yetindiler.

Şu bir gerçek; Chavez ve Chavezciler, milliyetçi ve sorunları kökünden çözmek diye bir hedefleri yok. Yani özel mülkiyete ve emperyalizme son verme hedefleri yok. Hatta şu ana kadar birlikte geçindikleri yerel burjuvaziye mülksüzleştirmeyi bile hedeflemediler...

Özellikle de Güney Amerika'da bir ara moda olan "21'inci Yüzyıl Sosyalizmi" petrol gelirlerini kullanarak kitlelere kısıntılar aktarmakla sınırlı kaldı...

Petrol fiyatlarının yeniden yükselişe geçmediği bir ortamda, mevcut durumun ne kadar daha devam edebileceğini kimse önceden kestiremez. Ancak eğer sağ yeniden iktidara gelirse, onun da kitlelere bedel ödeteceği ve kitlelerin yararlandığı sosyal hizmetlere dokunacağı kesin. Bu nedenle de kitleler, şimdiden kendi çıkarları temelinde harekete geçmek için gerekli hazırlıkları yapmalı. LO (28.04.17)

İşçi sınıfını savunan aday!

Fransız başkanlık seçimlerinin ilk turu 11 adayın katılımıyla gerçekleşti. İki hafta sonra ilk turda en fazla oyu alan iki aday, arasında son tur olacak. Her iki aday, oy için insanların geleceğini değiştirmeyi vaad etseler de büyük şirketlerin istediği politikaları uygulayacak. Emekçilere ne söz verirlerse versinler, dünyayı yönetenlerin menfaatlerine hizmet etmeye hazırlar.

Sosyalist Partili François Hollande ve öncesindeki sağcı Sarkozy'nin başkanlıklarında bu oldu. İkisi, aynı seçmene hitap etmeyip farklı politikalar yürütmüş olsa da, iktidarda iken kapitalist ekonominin krizlerinin faturasını emekçilere ödeten politikayı uyguladı. Amaç en büyük şirketlerin ve hissedarlarının kârını artırmak. 7 mayısta kim seçilirse seçilsin, kendilerini savunmak

zorunda olacak emekçilere savaş açacak.

Bunlar, devrimci bir örgüt olan Lutte Ouvrière aday Nathalie Arthaud'un kampanya boyunca anlattıkları. Seçimlere adaylığını koyma amacının, işçi sınıfının sesini duyurmak olduğunu söylüyor. Tüm zenginliği üreten ve tüm toplumun işlemesini sağlayan işçi sınıfının önce gelmesi gerektiğini söyleyerek, işçilerin çıkarlarını öne aldı, yoksulluğun daha geri koşullarına itilmemek için işçilerin, hükümete ve patronlara dayatması gereken tedbirlere işaret etti. Diğerlerinin aksine, herkesin iyi bir işe iyi bir ücretle sahip olmasında ısrarcı oldu. İşten çıkarmaların yasaklanması ve işlerin herkes arasında ücretler düşürülmeden paylaşılması gerektiğini, bütün ücretleri ve emeklilik aylıklarını arttırarak,

herkesin insan onuruna yakışır bir hayata ve sağlık hizmetine sahip olabileceğini ve çocuklarının eğitimini temin edebileceklerini söyledi. İşçilerin şirket hesaplarını denetlemelerini ve kontrol etmelerini, böylece herkesin ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar bol paranın olduğunu göreceklarını söyledi. Ancak seçimlerin bunlarının hiçbirini getiremeyeceğini, sadece ortak mücadelenin getirebileceğini de ekledi.

Nathalie Arthaud, kampanyasını sınıf mücadelesi temelinde yapan tek komünist adaydı. Seçilemese bile, kazanacak ama işçi sınıfının düşmanı olacak aday yerine, programını kabul edenlerin kendisine oy vermesini söyledi. Sınıf bilinci için, işçi sınıfının onuru için oy istedi. Spark

Arjantin: Macri'ye karşı ilk genel grev

6 nisanındaki genel grev, Arjantin'i felç etti. Başkent Buenos Aires'deki geniş 9 Temmuz caddesi adeta bir çöl gibiydi. Ne otobüs ne de metro vardı. Okullar, bankalar ve hava limanları, her taraf kapalıydı ve insan seli her tarafa yayıldı. İnsanlar geceyi dışarıda geçirmek için çadır kurdu ve grevciler ile yürüyüşçüler, başkentini tüm girişlerini denetim altına almıştı.

Başkan Macri, sağcı ve büyük bir sanayi patronu ailesinden olup 16 aydan beri kemer sıkma siyaseti uyguladığı için emekçiler, ona karşı tavrı aldı. Ülke parası peso devalüasyona uğradı ve su, gaz, elektrik ve toplu ulaşım maliyetlerini azaltan kamu yardımları kesildiği için fiyatları tırmandı. Satın alma gücü %40'lara varan enflasyon yüzünden adeta eridi. Çünkü Macri, %17'i geçen tüm ücret artışına müdahale ediyor.

Mücadeleyi, öğretmenler başlattı. Ülkenin en kalabalık ili olan Benos Aires'i idare eden Macri'nin

taftarı Maria Eugenia Vidal, öğretmenlerin yerine grev kırıcılarını kullanmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Elde ettiği sonuç; öğretmenlerin öfkesi daha da artıp haftalarca grevlerini devam ettirip yürüyüşlerde "ayaklanmış öğretmenler oldukça, halklar diz çökmeyecek" yazan büyük pankartlar taşımaları oldu. Öğretmenler, enflasyon oranında, yani en az %35 zam istiyor.

Başka iş kolları da mücadeleye katılıyor. Buenos Aires'teki bazı işyerlerinde işçiler, tensikatlara veya fabrikaların kapatılmasına karşı mücadele ediyor. Günlük Clarin gazetesi çalışanları "yaşasın işçilerin mücadelesi" diye bir ek yayınladı.

Bu tepki ve mücadeleler, 7 martta öyle bir seviyeye çıktı ki, o güne kadar seyirci kalan işçi sendikaları, genel grev çağrısı yapmak zorunda kaldı. CGT olayların fazla ileri gitmesini istemediği için

grevcilerin evlerinde oturmasını istedi ama mücadeleciler işçiler buna uymadı. İşçiler, devrimci örgütlerin desteğiyle başkentini girişlerini denetime aldı. Hükümet, tepki olarak eylemcilerin üzerine polisi gönderip basınçlı su ve göz yaşartıcı gaz kullandı ve güvenlik bakanı buna "kültürel kavga" dedi.

Başkan Macri'nin itibarı hızla çöküyor. Macri, tepki olarak kendi taraftarlarını harekete geçirmeye çalıştı ama sadece birkaç bini hafta sonlarını feda edip onu 8 nisanda destekledi. Ancak böyle bir eylem, yoksulluğu artırdığından hoşnutsuzluğu hiç azaltmadı. Çünkü hoşnutsuzluk, enflasyon oranı gibi hızla tırmanıyor. Hareketin vurucu gücünü oluşturan öğretmenler, şimdi artık sendikalardan, hem isteklerinin yerine getirilmesi hem de baskıları protesto etmek için yeni bir günlük genel grev istiyor. Spark (14.04.2017)

Kimyasal gaz ABD için yeni bir petrol savaşı bahanesi

Beşar Esad'ı sivillere yönelik kimyasal gaz kullanmakla suçlayan Trump, Suriye'nin bir hava üssüne füze saldırısı yapma emri verdi.

Elbette Esad, Suriyeli sivillere karşı ölümcül bir saldırıyı emretmiş olabilir; saldırgan bir diktatör ve bu da sivillere yönelik ilk saldırısı olmaz.

Ancak ABD başkanları tarafından geçmişte aldatıldık. Afganistan güya Dünya Ticaret Merkezi'ne (İkiz Kuleler) yapılan terör saldırısını yönetmişti. Saddam Hüseyin güya nükleer silah depolamıştı. Her iki suçlama da, 2001'de Afganistan'ın, 2003'te Irak'ın ABD tarafından işgal edilmesi için halkın desteğini kazanmak amacıyla planlanmış, uydurulmuştu.

Ne olursa olsun, Esad ne yapmış olursa olsun, ABD'nin Suriye'ye saldırmaktaki hedefi, Suriye halkını korumak değildi. Gerçekte ABD, Ortadoğu'nun tümünde yürüttüğü savaşın bir parçası olarak Suriye'yi zaten bombalıyordu.

16 Martta, ABD hava saldırıları Halep yakınlarındaki bir cami külliyesini vurdu ve 60'tan fazla sivil öldürdü. 20 Martta, Rakka'daki bir okula yapılan saldırı 33 sivil öldürdü. 17 Martta, ABD'nin hava saldırıları ve ağır silahları, Irak'ın ikinci büyük şehri olan Musul'un büyük bir bölümünü dümdüz ederek yüzlerce sivilin ölümüne yol açtı. Martın başlarında ABD, Yemen'e bir haftadan kısa süre içinde 40 hava akını gerçekleştirdi.

ABD yetkilileri yıllarca, ABD ordusunun 2001'de Afganistan'da, 2003'te Irak'ta

başlattığı savaşlar bitmiş gibi davrandı. İddiaya göre ABD, Suriye ve Yemen'e müdahale etmiyordu; Ortadoğu'daki savaşlar yalnızca "iç savaş" idi ve ABD'nin hiçbir rolü yoktu.

Gerçekte, ABD bu savaşlardaki başlıca aktör olmayı hiç bırakmadı. ABD, 2014'ün ortalarından bu yana Irak ve Suriye'ye 18,900 hava saldırısı düzenledi: Bunları Obama başlattı ve Trump sürdürdü.

ABD, orduları bölgede savaşa sürükledi. Askeri birliklerin pek çoğu, başkaları tarafından gönderilmişti: Türkiye ve Suudi Arabistan gibi yandaş hükümetler; Irak ve Afganistan gibi kukla rejimler; milisleri ve terörist çeteleri eşliğinde "savaş ağaları", ABD'nin özel askeri şirketleri ve onların paralı askerleri. Hepsi farklı uniformalar giyiyor, fakat başkan her kim olursa olsun paralarını ve silahlarını ABD'den alıyorlar.

ABD kendi askerlerinden oluşan başka bir orduyu hiçbir zaman bölgeye göndermese de, bunlar ABD'nin savaşları; ABD ordusu tarafından yönetilmekte, ABD hükümeti tarafından finanse edilmekte, ABD şirketlerinin bölgeyi petrol için soyabilmesi amacıyla yapılmakta. Ancak günümüzde ABD askeri birlikleri, Irak'a, Afganistan'a, Suriye'ye ve Yemen'e geri dönüyor.

Bölgenin tamamı zaten daha da şiddetlenen bir felaket. Milyonlarca kişi öldü. Yiğınlarca insanın yaşayacak yeri, yiyecek yemeği, hastanesi, temiz suyu yok. Sayılar, şaşkınlık uyandırıcı.

Birleşmiş Milletler yakın zamanda uyardı: Yemen

nüfusunun yarısından fazlası, savaşın neden olduğu kıtlık ve açlık ile burun buruna; öte yandan Suriye nüfusunun yarısından fazlası, evlerinden kovuldu ve şimdi mülteci olarak yaşıyor.

Bunlar ABD savaşları ve bedelini biz ödüyoruz. Bedelini, elle tutulur şekilde ödüyoruz çünkü savaşlara giden para çocuklarımızın okullarından, yollarımızdan, sulama sistemlerimizden, makul bir yaşam sürmemiz için ihtiyaç duyduğumuz her şeyden kesiliyor.

Her şeyden öte, insani bir bedel ödüyoruz. Onları görmezden gelirsek, ABD'nin bu savaşları isteyen ve bizim adımıza yürüten yönetici sınıfına tam yetki vermiş oluruz. Dünyanın gözünde bunlar, Amerikan halkına ait savaşlar olur.

Belki Ortadoğu'da olanlar hakkında pek habere ulaşamıyoruz, ulaştıklarımız da, doğrudan yalan değilse bile gerçeği saklıyor.

Ancak bu ülkenin yönetici sınıfı hakkında şunu iyice anlamalıyız: Eğer savaşa yönelirlerse, bu savaş hiçbir insanın çıkarı için değildir, ABD bankaları ve şirketlerinin çıkarıdır.

Büyük şirketler ve onların hükümeti bu ülkedeki düşmanlarımız. Onlar, hayat kalitemizi düzenli ve korkunç bir biçimde düşürüyor.

Onlar, ülkemizi savaşa soktuklarında da bir o kadar düşmanımız. Hem burada, hem tüm dünyada, her yerdeki insanların düşmanları. Spark (09.04.2017)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Ekonominin bitmeyen krizi II

Büyük spekülasyon fonları, zenginlerden, sanayi grupları ve farklı mali çevrelerden gelen devasa miktardaki parayla, özel mülkiyet temelinde faaliyet yapıyor. Bu durum tekelleşmiş kapitalizmin çelişkilerini arttırıyor, çünkü serbest rekabet temellerinde devam etmesi gerekirken tam zıddına dönüşüyor. Rekabeti azaltmıyor, aksine Lenin'in açıkladığı gibi "Tekeller, rekabeti yok etmiyor. Tekeller, rekabetin üzerinde ve yanında varlıkları koruyor ve çelişkilere, sürtüşmelere ve de çok şiddetli çatışmalara yol açıyor."

Şirket evlilikleri ve birleşmeleri bunun en somut örneği. Bir grup sanayicinin veya mali şirketin diğerlerini ele geçirme girişimlerinin artması ve seferber ettikleri para miktarlarının eriştiği çılgın miktar bunu gösteriyor. GDO şirketi Monsanto dev kimya şirketi Bayer tarafından 34 milyar dolara yutuldu. Telekom lideri ABD'li AT&T 110 milyar dolar harcayarak Time Warner'e (CNN, HBO kanal ve sinema stüdyoları) el koydu! İnternet hizmetlerinde, konteynır nakliyatı gibi diğer başka alanlarda, başka örnekler var.

Bu gruplar, giderek daha büyük miktarda para kazanıyor ama parayı, üretim yatırımlarında kullanmak istemiyor. Kredilerin ucuz olması iştah kabartıyor. En zengin gruplar, diğerlerini yutmak için daha fazla borçlanıyor. Deyim yerindeyse yılan, kendini sokuyor.

Kriz; rekabetin şiddetlenmesi yani büyük sanayi ve mali grupların aralarında

yürüttükleri savaş demek. İşte bu ortamda büyük guruplar ve emperyalist güçler, "hodri meydan" deyip kozlarını paylaşır. Tekeller rekabete son vermediyse, emperyalist düzendeki küreselleşme de emperyalist güçler arasındaki ekonomik savaşa son vermedi.

Şirketler arasındaki rekabetçi olma yarışının arkasında, burjuvazinin tüm ülkelerde işçi sınıfına karşı verdiği savaş var. Bu savaşın amacı toplam artı değeri artırmak olduğu için işçi sınıfının ücret yoluyla aldığı pay azalıyor ve yaşam şartları kötüye gidiyor.

Farklı ülke burjuvalarının kendi aralarında verdiği savaş da var. Bir sanayi grubunun veya bir ülkenin rekabet edebilmesi için söylenenler, büyük sahtekarlık. Bir şirketin veya bir kapitalist grubun veya bir ülkenin rekabet edebilmesinin, krizin üzerinde hiç etkisi yok.

Burjuva siyasetçileri başarılı bir ülkeyi örnek gösterdiklerinde, bu ülkenin sınırları içerisinde krizi yendiğini ifade etmiyor. Sadece bu ülkenin geçici olarak, diğer ülkelerin aleyhinde kendi gemisini kurtardığının ifadesi.

Ekonominin küreselleşmesi, devlet aygıtlarının önemini ortadan kaldırmadı. Tam aksine uluslar arası rekabetten dolayı hem alanlarını hem de önemini artırdı.

Yaşadığımız emperyalist dönemin özelliklerinden biri de en güçlü tröstlerin, devletleri hakimiyetleri altına almasıdır.

Ekonomik savaşta, sanayi ve finans grupları, diplomasi, devletin askeri gücü, siyasi-

ekonomik casuslukları (büyük kulakları) ile iç içe.

ABD büyük burjuvazisi, tüm alanlarda ABD devlet aygıtından sonuna kadar yararlanabiliyor ama Avrupa burjuvazileri, sadece kendi öz devlet aygıtlarından yararlanabiliyor ve üstelik de kendi aralarında rakipler.

Avrupa Birliği, sürekli savunma pozisyonunda ve etkili olamıyor. Bu etkisizlik sadece ABD'ye karşı sınırlı olmayıp Çin gibi diğer bazı ülkeler konusunda da geçerli.

Avrupa burjuvazilerinin ekonomik alandaki en büyük yetersizliklerinden biri, Avrupa ekonomisi ölçeğinde tek bir devlet aygıtı oluşturmayı başaramayışı.

Daha da genel olarak, ülke sınırları içerisinde kapanmayı savunan ulusalcılar -hem sağda hem de solda da var-, yüzyıllarca süren küreselleşmeden sonra oluşan dünya kapitalizminden, yeniden geriye ilk başlara dönülebileceğini savunuyor. Bu tamamen aptalca.

Küreselleşme; kapitalist ekonominin çılgınca büyüdüğü gençlik ve erginlik yaşının, kapitalist üretim şeklinin insanlığa yaptığı en önemli katkıdır. Şimdi kapitalizmin özel mülkiyet temellerinin aşılıp, insanlığın daha üstün bir toplum düzeyine ulaşabilmesi bundan dolayı mümkün. Kapitalizm temellerinde oluşan küreselleşme emperyalizm, sömürgecilik, dünyanın tekeller arasında paylaşılmasını, bir sürü farklı şekillerdeki ulusal baskıları, çatışmaları ve savaşları getirdi. İnsanlık için gelecek, mağara

devrine geri dönüş yapmak değil, kapitalizmi yıkmaktır.

Giderek artan rekabet, uluslar arası ilişkilerde büyüyen gerginlikler ile büyüyen kapitalist ekonominin krizi arasında sıkı bağ var.

Kapitalist ekonominin krizinin farklı yönleri ile devletler arasındaki, hatta ülkeler içerisindeki gerginliklerin artması arasında diyalektik bağ var. Siyasi gerginliklerin ve hatta silahlı çatışmaların da sermaye hareketlerinde ve yatırımlarında çok önemli etkileri var. Uluslar arası ilişkiler, istikrarsızlığa sürükleniyor. İstikrarsızlık yaşanan yerler çoğalıyor.

Çatışmaların gözle görülebilir şekilde arttığı bölgelerin dışında da, “Soğuk Savaştan bu yana silahlı çatışmalar rekor seviyeye vardı; 2014 yılı, İkinci Dünya Savaş’ından bu yana ikinci en çok ölüm saçan yıl oldu.”

Toplumu etkisi altına alan krize tepki gösterip harekete geçecek farklı çevrelerden kitleler, sınıf mücadelesini büyütecek. Gelişmeler taban tabana zıt iki olasılığı içeriyor; işçi sınıfının mevcut toplumu dönüştürmek için mücadelesiğinin artırması veya yeni şekillere bürünen baskıcı veya faşist rejimlerin ortaya çıkması.

Bugünkünden önce kapitalizmin yaşadığı en büyük kriz olan 1929 borsa çöküşü, Almanya’da Nazizmi, tüm Avrupa’da yarı faşist veya baskıcı rejimleri iktidara getirdi ve ardından İkinci Dünya Savaşı geldi.

Burjuvazi, özellikle de Stalinizmin işbirliği sayesinde, Birinci Dünya Savaşı sonrasında yaşanan yeni bir işçi sınıfı devrimi dalgasının oluşumunu engelleyebildi.

Birinci Dünya Savaşının ardından burjuvazinin beyin takımı “artık böyle bir şey mümkün değil” diyordu. Avrupa’daki burjuvazi, “Avrupa’nın inşa edilmesini” bir güvence olarak gösterdi.

Ancak farklı Avrupa burjuvazilerinin ulusal çıkarlar nedeniyle merkez kaç hareketleri, Avrupa’yı sadece geriye götürmekle sınırlı kalmayıp daha feci olabilir. Katalonya’dan İskoçya’ya ve Orta ve Doğu Avrupa ülkelerindeki ulusalcı hareketler, Avrupa’nın parçalanmasını getirebilir.

Troçki 1939’da, “Marksizm ve Çağımız” yazısında şuna vurgu yaptı: “Teknik alandaki dahilerin son zaferlerine rağmen üretim araçlarındaki ilerleme durdu. Bunun en çarpıcı belirtisi, ekonominin temel dallarındaki yatırımların durması sonucu dünyadaki inşaat sanayisinde görülen durgunluk. Artık kapitalistler kendi düzenlerinin geleceğine bile inanmıyor.”

Troçki şu sonuca varıyordu: “Kısmi reformlar ve yap bozlar hiçbir işe yaramayacak. Tarihi gelişme öyle bir belirleyici aşamaya geldi ki artık gerici engelleri aşarak yeni bir rejimin temellerini atmak sadece kitlelerin doğrudan müdahalesiyle mümkün. Planlı bir ekonominin temellerini atabilmenin ilk şartı, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıdır. Yani insan ilişkilerine önce ulusal seviyede sonra da uluslar arası seviyede mantıklı müdahale olmalı.”

Bugün şunu görüyoruz; bu öngörünün sadece tarihi değişti, kapitalizm insanlığı yeniden uçuruma doğru sürüklüyor.

Kapitalist küreselleşme insanlığın kaderini şimdiye kadar

görülmemiş bir şekilde birbirlerine bağladı. Ancak insanlık şimdiye kadar görülmemiş seviyede bölünmüş durumda.

İnsanlık, çok farklı önyargılardan, toplumun farklı sınıflara bölünmesinden ve uygulanan baskıların yüzyıllarca sürmesinden kurtulabilmek için şimdiye kadar sahip olmadığı olanaklara sahip. Diğer yandan dinler ve batıl inançlar, toplumsal hayatta şimdiye kadar görülmemiş seviyede sosyal hayatta etkili.

Özcesi, tüm insanlığın dünya ölçeğinde kardeşçe birleşebilmesi için dünyada şimdiye kadar görülmemiş seviyelerde maddi ve teknik olanak var ama böyle bir şeyin gerçekleşmesi, hiçbir zaman bu kadar uzak görülmedi.

Marksizmin işçi sınıfı hareketine yaptığı büyük katkı, kapitalizmin teşhiri ve insanlığa bir katkı yapmadığını açıklamasıyla sınırlı değil. En büyük katkısı, zincirlerin kırılmasına olanak sağlayacakları vermesidir. “Filozoflar bu güne kadar dünyayı farklı şekillerde yorumlamakla yetindi, halbuki önemli olan dünyayı değiştirmektir.”

Sınıf mücadelesi fikirleri Marks’ın veya Lenin’in dönemlerinde olduğu gibi bereketli bir zeminde yeniden yeşerebilir, çünkü emekçilerin her gün yaşadıkları bir gerçekliği ifade ediyor. Sorun, nesiller boyu emekçilerin mücadeleleriyle biriktirdikleri kocaman siyasi devrimci Marksist birikimi aktarabilmek!

Bu görev devrimci komünist örgütlere düşüyor, onların var olma nedeni, işçi sınıfının her önemli mücadelesine bu birikimi aktarmaktır. (01.11.2016)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Rus Devrimi'nin 100. yıldönümü Lenin'in dönüşü ve Nisan Tezleri

Şubat Devrimiyle, çarlık iktidarı sona erdi; sosyalistler, Menşevikler ve Sosyalist Devrimcilerden oluşan geçici hükümet kuruldu. Sovyetler, yani işçi komisyonları, Bolşevik Partisinin önderliğiyle anlaşarak bu hükümete destek verdi. Lenin, sürgünden dönünce hemen bu siyasetle savaşıma başladı.

Menşevik tarihçi Soukhanov, Lenin'in dönüşünü şöyle betimliyor: "Kalabalık, Finlandiya İstasyonu'nun önündeki meydanın tümünü doldurmuştu, tramvaylar geçemiyordu. Üzerinde altın harflerle 'RSDİP'in Merkez Komitesi (Bolşevik)' yazan görkemli bir pankart, altlarında askeri birliklerin ve bandonun bulunduğu sayısız kızıl bayrağın üzerinde dalgalanıyordu..."

Lenin, Petrograd Sovyeti delegelerinin yaptığı tebrik konuşmasına şöyle cevap verdi: "Sevgili yoldaşlar, askerler, denizciler ve işçiler! Sizleri, dünyanın proleter ordusunun öncü kolu olan muzaffer Rus Devrimi'nde selamlamaktan memnuniyet duyuyorum. Yırtıcı emperyalist savaş, Avrupa genelinde bir iç savaşın başlangıcıdır... Yoldaşımız Karl Liebknecht'in çağrısı üzerine, halkın, silahlarını kapitalist sömürücülerine doğrultması uzak değil... dünya sosyalist devriminin şafağı ışıkmakta... Sizin üstesinden geldiğiniz Rus Devrimi, yeni bir çağın başlangıcını simgelemekte ve temellerini atmaktadır. Yaşasın sosyalist dünya devrimi!"

Bu konuşma, Lenin'in ertesi gün Nisan Tezleri adıyla sunacağı programı ilan etmişti. Geçici Hükümet'e hiçbir biçimde destek vermeyeceğini, "[Geçici Hükümet'in] vermiş olduğu bütün sözlerin, özellikle de işgallerin reddedilmesine

ilişkin, sahtelikleri ortaya konmalı"; Geçici Hükümet'in politikalarının emperyalist karakteri göz önüne serilmeliydi. Aksi halde, bu kapitalist hükümetin değişebileceği yanılgısı yayılacaktı. "İşçi Temsilcileri Sovyetleri'nin çoğunda, partimizin... küçük burjuva bloğun karşısında azınlıkta kaldığını fark etmek" gerekiyordu... "Kitlelerin, İşçi Temsilcileri Sovyetleri'nin, mümkün olan yegane devrimci hükümet olduğunu görmesi sağlanmalı... görevimiz, hükümet burjuvazinin etkisine boyun eğmeye devam ettikçe; onların taktiklerindeki hataları, sabırlı, sistematik ve ısrarcı bir şekilde, kitlelerin acil ihtiyaçları çerçevesinde açıklamaktır."

Tezler, Bolşevik Partisinin önderliğinde bir krize yol açtı, Lenin yalnız kaldı. Partinin gazetesi Pravda, "Yoldaş Lenin'in, burjuva demokratik devrimi başarmak ve onu derhal bir sosyalist devrime dönüştürmek önerisini kabul edilemez buluyoruz" diye yazdı. Bolşevik Partisi'ndeki bu tartışma, partideki işçilerin Lenin'in fikirlerine destek vermesine kadar devam etti.

Lenin askerlere yaptığı bir konuşmada, devrimci programını "Tüm iktidar Sovyetlere!" sloganıyla somutlaştırdı. "Yoldaş askerler! Günün konusu devlet sistemidir. Devlet gücünü elinde tutan kapitalistler, bir parlamenter burjuva cumhuriyeti kurmak istiyor; bu devlet sisteminde çar yok ama bütün güç, ülkeyi eski kurumlarla; yani polisle, bürokrasiyle, daimi orduyla yöneten kapitalistlerin elinde kalmaya devam eder.

Biz başka bir cumhuriyet istiyoruz... Petrograd'ın devrimci işçi ve askerleri çarlığı yıktı, başkenti polislerden arındırdı... Devrim, bir

kere başladı mı, kuvvetlendirilmeli ve sürdürülmeli... İktidar, aşağıdan yukarı, en uzak ve küçük köyden Petrograd sokaklarına kadar her yerde, İşçilerin, Askerlerin, Tarım Emekçilerinin, Çiftçilerin ve diğer Temsilcilerin Sovyetlerinde olmalı...

Çiftçi komiteleri, toprağı hemen toprak sahiplerinden almalı... Toprağın tümü, bütün ulusa ait olmalı ve kullanımıyla yerel Çiftçi Temsilcileri Sovyetleri ilgilenmeli...

Polis teşkilatının yeniden kurulmasına izin vermeyin, devlet gücünü ya da yönetimini bürokrasinin (onlar seçilmez, görevden uzaklaştırılmaz ve burjuva ölçülerinde ödeme alır) ellerine bırakmayın; kendiniz, başka kimseye güvenmeden, sadece kendi zekanıza ve tecrübenize dayanarak bir araya gelin, birleşin, örgütlenin; böylece hem Rusya'nın, hem de dünya insanların kapitalist boyunduruktan ve savaş sefaletinden özgürleşmesi yolunda sağlam, ölçülü, şaşmaz bir yolda ilerleyecek.

Kapitalistlerin hükümeti olan hükümetimiz, kapitalistlerin çıkarına olan savaşı sürdürmekte... diğer bütün ülkelerin kapitalistleri bu savaşı yalnızca, sermaye kârının bölüşümü ve dünyanın yönetimi için sürdürüyor... Bu korkunç savaştan ayrılmanın ve gerçek bir demokratik barışı sağlamanın tek bir yolu var... bu da, devletin bütün iktidarını İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerine aktarmak... Kapitalistlerin kârını korumaya ve daha zayıf ulusları sömürmeye hiç niyeti olmayan işçiler ve yoksul köylüler, kapitalistlerin ancak sözünü verebildiği şeyleri başarabilir: Hiçbir istisna olmaksızın bütün halkların özgürlüğünü sağlayacak olan kalıcı barışı sağlayarak savaşı bitirmek."

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.